

Gudarna är odödliga...

Haninge är vikingabygd, något man lätt glömmar i pendeltågens och elektroniska nycklars tid.

Stilla och värdigt står runstenarna där mitt ibland oss, och hamrar in stenskriftsmeddelanden från svunnen tid som ”Trofast lät resa denna sten efter Halvdan, sin son”. Stenarna minner om söner som försvunnit under vikingafärder, ofta i österled.

På samma sätt lever de fornnordiska gudarna kvar bland oss i Haninge, eftersom

Iduns äpplen gjort dem odödliga. Estetiska programmets musikelever åk 2 har träffat dem!

Vi har samlat deras reportage i detta specialnummer som utkommer den 6 februari 2008 då vi firar ”gille” på skolan med dans, musik, teater och litterära samtal på temat vikingatid och medeltid.

Slutligen tackar vi Lars Ove Bernhager som formgett förstasidan av Mitt i Asgård.

Karl Asp och Eva Ingelstedt

Det eviga stjärnskottet sadlar av

V75s största stjärna, Oden Svensson från Haninge, har valt att efter en lång och framgångsrik karriär tillsammans med hästen Sleipner, lägga sadeln på hyllan och dra sig tillbaka till sitt gamla liv. Sitt mystiska liv bakom berömmelsen, vars kulisser vi idag ska dra undan. Vem är Oden egentligen bakom den hårda fasaden?

Oden Svensson, vår störste idrottsstjärna sedan Gunde Svan, har en gång för alla slutat som kusk. Det är oväntat och ledsamt att ännu en symbol för det aktiva Sverige försvinner från rampljuset.

Oden började satsa sent på sin karriär som kusk. Han berättar att han har ridit sedan barnsben ute på de stora ängarna som fanns här i Haninge innan det bebyggdes.

– Jag älskade att känna vinden smeka ansiktet och se Sleipners man fladdra av draget. Man ska inte underskatta känslan av frihet när man flyger fram på hästryggen, säger Oden med ett drömmande uttryck i ansiktet. Han ser sig snabbt omkring i rummet innan han fortsätter.

- Jag tyckte aldrig riktigt om mitt förra jobb. Det var så mycket ansvar och att som väktare hålla reda på allting ingen annan kunde var verkligen tufft. Jag drömde alltid om att bli kusk och ha min alldeles egna sulky men inte ens jag hade makt eller pengar nog. När det var som värst tvingades jag äta upp mina älskade korpar. Sedan dess hör jag deras röster inom mig tala om framtiden och om den hemska Ragnar Öhk som bor här intill, säger han med en rysning.

Han ser med ens dyster ut och utanför fönstret har den varma höstsolen täckts av regnmoln. När man ser på Oden märker man tydligt att han är en man som genomlevt mycket och som är mycket vis trots att han ibland betar sig lite märkligt.

Media har gett honom smeknamnet "Galne Gunnar" och anklagar honom att vara psykiskt störd. Själv påstår han sig veta allt om världen, om vad som har hänt, ska hända och till och med vad som händer just nu.

Trots att jag inte har mycket till övers för övernaturliga förmågor och händelser, kan jag inte låta bli att fundera över om Oden trots allt har någon slags synsk förmåga. Inte bara för att han kunde tala om för mig exakt när hans svärdotter Idun skulle knacka på dörren, ge honom äppelmos och även säga vad hennes förklaring till förseningen skulle vara, utan också för att det är den enda logiska förklaringen till "Odens små underverk". Hur kommer det sig att han vinner alla lopp han ställer upp i och lyckas väja för välta vagnar, haltande hästar och förutse plötsliga spöregn långt innan de ens inträffar? Hur kan han veta vem han ska täcka för att vinna? Sådana saker har fått mig att fundera, men inte att komma fram till ett svar. Kanske är svaret det att Oden är en supertalang som har lätt att förutse spelet runt honom och som trots, eller tack vare, sin höga ålder, som han inte vill uppge, och erfarenhet kan hålla ett högre tempo än ynglingarna.

Kanske ligger svaret gömt någonstans bland alla hans hemligheter som vi aldrig kommer få reda på? När jag tar upp den frågan skrattar han bara och säger att den sanning du inte vet är lättast att skapa i ditt huvud.

Min bild av Oden som hård och känslökall har successivt släppt och nu vet jag inte hur media någonsin kunnat få den bilden av den här skrattande trevliga mannen vars främsta intressen är att tala med djur och umgås med sin svärdotter

Som sagt är Oden en märklig man. Kanske är det just därför det är honom vi alla vill veta mer om. Vem är Oden egentligen? Kommer vi någonsin få veta det?

Reporter
Jenny Forsberg

Enögd allvetare och pizzeria med kvalitet

Oden pustar ut efter ännu ett telefonsamtal från en kund. Den här gången har det beställts tre pizzor. Han ger en handskrivnen liten lapp med beställningen till sina kollegor som genast sätter igång att baka pizzorna. Även om han bara har ett öga ser han allt. Är kunderna nöjda och mätta?

Jag g känner doften av nybakad pizza när ja kliver in i pizzerian. Man ser kunderna sitta bänkade kring de rektangulära borden. Pizzor bärs ut med jämna mellanrum till de hungriga gästerna. Utanför finns det kalla vintervädret som man än en gång ska ut till en halvtimme senare, men då med en mätt mage.

Det går riktigt bra för Odens pizzeria, som ligger i en förort ca tre mil från Stockholm. Oden ropar hejdå till ännu ett par nöjda kunder och återgår sedan till att baka pizzor och ta emot beställningar. Han säger till en kollega att ta undan disken och torka av det nu lediga bordet så att det finns plats för nya pizzasugna gäster.

Nu börjar pizzasalladen ta slut.

– Finns det mer?

– Det kommer strax, säger Oden och tar salladskålen för att fylla på den med nytt. Pizzasalladen går åt den också. Nästan lika mycket som pizzorna

– Hejsan. Jag skulle vilja ha en Vesuvio, tack.

– Hej hej, det går bra. Vill du äta här?

– Ja.

Oden skriver upp beställningen på en lapp som han sedan skickar till kollegorna. Han tar betalt och svarar samtidigt i telefonen. Ännu en beställning från en kund. Denna gång beställs två kebaptallrikar.

– Ni kan komma o hämta de om 10-15 min, säger han i telefonen. Oden lägger på och börjar sedan tillreda beställningen. Man ser små fläckar från tomatsås på det vita förklädet med en bild på en pizzabagare och texten "Odens pizzeria" på magen

"Det skulle vara perfekt med en uteservering för varma sommardagar!"

Efter sju år i pizzerian tycker Oden att det är lika kul som innan. Han är duktig på det han gör och det går bra för pizzerian. Varje dag strömmar det kunder in och ut.

Oden berättar att innan han startade Odens pizzeria så pluggade han på hotell & restaurang linjen i gymnasiet, bara för att han älskar att laga mat. Särskilt pizza.

Efter gymnasiet så jobbade han som pizzabagare på en pizzeria inne i

Stockholm. Han har alltid haft som dröm att öppna en egen pizzeria. Men det hade han aldrig kunnat göra om han inte hade vunnit på lotto för sju år sedan. Det var ingen miljon vinst men det var tillräckligt för att han skulle kunna förverkliga sin dröm och öppna en egen pizzeria.

– Enda nackdelen jag ser med pizzerian är att vi inte har någon uteservering, säger Oden och ser allvarlig ut. Det skulle vara perfekt med en uteservering för varma sommandagar! Det blir ju så förbaskat varmt härinne under sommaren. Folk vill ju hellre sitta ute då.

Odens pizzeria har fått smeknamnen Pizza-Piraten och Enögde Oden, pga att han bara har ett öga, men det är inget som stör Oden.

– Jag älskar mitt arbete. Man får träffa mycket folk och man blir uppskattad för det man gör. Jag har alltid varit bra på att baka pizzor. Det är min passion. Jag har glada medarbetare vilket gör det roligare att jobba. Vissa kanske tycker att pizzabagare inte är ett riktigt yrke, men för mig är det allt. Jag skulle inte kunna tänka mig att göra något annat.

– Det kan ju så klart bli mycket stressigt, vilket är en nackdel. Men det får man ta

när det går bra. Man kan ju inte förvänta sig att man inte får slita. Jag klagar inte, jag trivs med det jag gör, säger han med ett allvarligt leende.

– Hejsan, jag skulle vilja ha två Hawaii tack.

– Det ska bli!

Oden och hans kollegor sliter med pizzorna, och kunderna verkar ju väldigt nöjda med resultatet. Då och då tar de, en eller två åt gången, en liten paus. På så sätt kan det hela tiden bakas nya pizzor och ingen behöver vänta längre än 10-15 min på sin beställning.

Pizzerian tar ju upp mycket tid i Odens liv, men han har andra saker han lägger ner tid på också. Han har sin häst, Sleipner, som han måste ta hand om. Odens fritid går inte till så mycket mer än hästen. Han har annars inte så mycket för sig. Han kommer hem från pizzerian, ser till hästen, tar det lugnt och äter middag, går och lägger sig, vaknar, beger sig till pizzerian för ännu en dag med pizzabakande och hungriga kunder.

Jimmy Ahovalli

Ungdomens äppelträd - Vann i år igen

Igår avgjordes Haninges egna äppeltävling, se-så-gott-det-smakar, och åter igen vann den fenomenala äppelodlaren Idun Äppelgren det fantastiska priset, ett presentkort på granngården.

Det är en varm och solig dag och Idun Äppelgren står i sin äppelträdgård och vattnar sina berömda äppelträd med sin vackra vattenkanna. För trettionde året i rad vann Idun det välkända priset se-så-gott-det-smakar, en äppeltävling som bildades av Iduns mor, Siv, för trettio år sedan.

Siv fick aldrig vara med i någon av de stora äppeltävlingarna så hon skapade en egen tävling med henne själv som enda deltagare. Otroligt nog förlorade hon tävlingen för hennes dotter Idun åt upp alla äpplen.

Därför vann Idun tävlingen med sitt eget lilla äppelträd, och det var början till en lång rad vinster. När detta inträffade var Idun blott 20 år gammal, men nu 30 år senare ser hon fortfarande lika ung ut. Jag tyckte detta var så fascinerande att jag bara var tvungen att fråga vad som var hennes hemlighet.

– Ja, det är inte så svårt. Jag äter bara ett av mina nyplockade äpplen varje dag, det har jag gjort i hela mitt liv. Men det fungerar bara om det är mina äpplen. Min granne Ragnar Öhk äter även han äpplen varje dag, men det är äpplen från hans eget

äppelträd, och du ska bara se hur han ser ut.

En sak jag inte förstod var hur hon klarade att få nyplockade äpplen under vinter, för i hennes trädgård fanns inte ett spår av ett växthus.

– Men jag behöver inte ha ett växthus, mina äpplen växer året runt, säger Idun, och ler hemlighetsfullt.

– Hur kommer det sig att dina äpplen tål kyla och frost?

– Jag använder ett hemmagjort växtmedel för att de inte ska bli forstskadade, jag vattnar även med varmvatten så marken tinar upp. Varje vintermorgon börjar jag dagen med att koka 20 liter varmvatten med det speciella medlet i vattnet, sedan vattnar och besprutar jag alla mina träd med det special vattnet. På så sätt håller de hela vintern.

Idun är den enda i hela världen som lyckats med att odla äpplen på vintern, men på grund av att hon inte vill berätta vad som är i hennes hemliga recept så vill ingen köpa hennes vinteräpplen.

- Det är synd, säger Idun med lite ledsen blick, De smakar bara för gudomligt och de är inte alls skadliga, dessutom så känner man sig som 20 igen när man äter dem. Jag hoppas att mina affärer går bättre snart. Jag ser denna artikel som en möjlighet att få mina affärer att bli bättre, att folk ser att jag vunnit det fantastiska priset se-så-gott-det-smakar och börjar äta mina äpplen igen.

Ellinor Holm

Jag trodde inte mina ögon”

Exklusiv intervju med Carin i *Mitt i Asgård*

Under Carins vanliga joggingtur i Haninge hände något speciellt på Vallavägen. Hon trodde först att hon såg i syne, men efter att ha sett samma händelse också dagen efter, förstod hon att det var på riktigt.

Här är hennes egen berättelse:

-Jag var ute och joggade längs gatorna i Handen som jag alltid brukar göra. Jag sprang längs hela Vallavägen tills jag plötsligt fick syn på något underligt. Det glänste och glittrade till en bit in i skogen. Jag stannade för att se vad det var. Det var ganska disigt ute så jag såg inte riktigt ordentligt. Jag trodde att det kanske bara var lite vatten eller någonting och fortsatte på min vanliga joggingtur.”

Dagen därpå joggade Carin på samma ställe och förvånades igen över att det glänste en bit in i skogen. Eftersom det var en fin och solig dag blev jag väldigt nyfiken eftersom jag nu förstod att det inte var vatten, säger Carin. Jag gick lite närmare och det glänste bara mer och mer. Plötsligt såg jag ett stort hus, eller mera en borg i guld och väl utsmyckad som stod där. Den hade höga spjut som höll upp hela taket, taket var gjort av sköldar, över den stora dörren satt ett stort varghuvud och över den en örn som flög runt. Ju närmare jag kom desto mer spännande saker upptäckte jag.

Carin hörde en massa härliga ljud ifrån borgen. Hon smög sig försiktigt närmare

och ställde sig vid ett av fönstren för att se mer.

– Synen jag fick se var nog den underligaste jag någonsin sett. Där inne såg jag fullt med män som var högljudda och verkade festa glatt i ett rum möblerat med stora tunga skinnmöbler. Plötsligt öppnade sig dörren och alla mannarna gick ut i fin ordning ”vänster, höger, vänster” bort mot skogen.

Carin följde efter männen som nu hade klätt på sig hjälm och annan utrusning. Dom marscherade till ett stort slagfält och började till Carins stora förvåning att slåss och döda varandra.

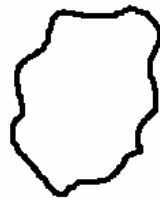
– Det var inte måttligt hur de dödade varandra, ben och huvuden flög runt överallt och dom förde ett himla liv, berättar Carin vidare. Jag hamnade i någon sorts chock och stod bara och stirrade. Det var på något sätt en härlig känsla då det verkade som om dom gjorde allt på ett fint och skickligt sätt. Jag stod där tills skymningen föll och då hände något helt otroligt. Allt blod överallt började torka in och de lösa kroppsdelarna som låg på marken liksom återförenades med kropparna.”

Carin såg att de döda vaknade till liv igen och hörde en trumpet som tjöt.
– Alla ställde sig i samma uppställning som tidigare och marscherade tillbaka till borgen i samma fina ordning, fortsätter Carin. Jag ställde mig utanför fönstret igen och såg hur alla männen satte sig vid ett enormt bord. Det kom kockar som började servera mat i stora mängder. Det såg ut som griskött av finaste kvalitet. Männen åt som riktiga hästar. Plötsligt såg jag en get som stod på bakbenen vid ena kortsidan av bordet. Geten sprutade ut något som liknade öl fast liksom som såg tjockare ut. Då slog allt plötsligt mig. Jag kom och tänka på vad vi hade läst i skolan om gudarna under medeltiden för bara någon vecka sen. Allt stämde in precis på det jag lärt mig. Jag fick ytterligare en liten chock och trodde att jag drömde. Men så var det inte, det var på riktigt. Det slog mig också nu att geten som stod och sprutade dricka till alla, sprutade ut mjöd. Männen såg ut att ha det väldigt bra och de skrattade hela kvällen lång.

Carin hade helt glömt bort att hon var ute på sin joggingtur på 2000-talet. När hon tittade på klockan och såg att den var närmare två på natten bestämde hon sig för att bege sig hem igen.

Jag var verkligen nöjd med allt jag hade sett den här dagen och gick hem med ett leende på läpparna. Jag berättade allt för min familj när jag kom hem. Inte någon trodde på det jag sa. De var mest arga för att jag varit borta så länge. Jag bestämde mig för att visa min familj detta dagen efter. När vi kom dit dagen därpå var allt borta. Men det var så konstigt alltihopa. Nu var det bara en vanlig tråkig skog. Min familj skrattade och sa att jag bara hade fantiserat det hela. Jag skrattade lite försiktigt med och lät dem få tro det. Jag visste själv att det var sant. Jag hade fått se livet på Valhall, slutar Carin.

Carin Forslund

Freja med makt att hjälpa dig finna kärleken

Jag har precis varit inne och träffat Freja som bor på Frejavägen 8 i Haninge. Freja är en person som är väldigt kärleksfull. Hon jobbar med matchmaking och hjälper kvinnor och män att få kontakt med varandra. Hon säger att när någon kommer fram till henne så kan hon känna av personens energi på en gång, vilket gör henne väldigt duktig på att para ihop människor.

När jag bad henne berätta om sitt senaste fall hon hade åtagit sig börjar hon berätta om Lina, en söt tjej på 17 år som studerar i

södra delen av stan. Hon är mycket intelligent och är väldigt engagerad i många olika saker, vilket gör henne till att vara upptagen för det mesta och därför har hon svårt att hitta bra killar själv.

Freja kände till den perfekta killen för henne. Hans namn är Mario och är ett år äldre än Lina och kommer ifrån Bulgarien. Eftersom hon alltid har fastnat för utländska killar så förstod Freja på en gång att det här skulle bli perfekt.

Lina hade sen tidigare spanat in Mario när de gick i samma skola, men även i boxningshallen där han brukade hålla till.

Freja känner deras gemensamma tränare Rodde, som i sin tur fick dem att börja samarbeta. Det var då det sa klick! Nu har de varit tillsammans i en månad och ser ut som om

De kommer att hålla fast vid varandra för alltid. Det är sånt som gör att Freja älskar sitt jobb, att få se människor lyckliga.

– Jag har svårt att binda mig, men jag vill gärna ha någon bredvid mig. Hon beskriver sig själv som någon som behöver friheten att kunna göra vad man själv vill. Då kan man inte vara bunden och därför tror hon också att hon aldrig kommer att gifta sig.

Jag tackade för pratstunden och hon log åt mig, och hon sa att jag var välkommen åter om jag hade kärleksproblem. Med det vill jag avsluta det här reportaget och hoppas att Freja kommer att fortsätta i lång tid med sitt arbete.

Sabrin Mahjoub ESMK2

”Getost, äpplen och kärlek håller mig ung”

Men bonden Tor avslöjar inte alla hemligheter...

Solen skiner över gethagen, och Tor hämtar nöjt dagens skörd av ägg i höns huset. Vi är på gården ”Midgård” i Haninge, där bonden Tor Axelsson driver en av landets bästa ekologiska gårdar. Vi har fått äran att följa med och se hur hans produktion går till.

Redan på tidigt artonhundratals byggdes gården Midgård, omgivet av ängar där djuren fridfullt betar, och grödor växer är det ett idealiskt ställe att få folk att förstå varför vi måste arbeta aktivt med att bevara vår miljö.

– Det är tragiskt att allt ska industrialiseras, säger Tor samtidigt som han håller upp nytt foder till sina getter. Allt ska gå snabbt och massproduceras. Vi stackare som vill ha den som på gamla goda tider, vi blir undanschasade.

Tor suckar och går vidare mot huset, åldern har inte lämnat ett spår på hans kropp, men då han rör sig är som en suck, och om man ser in i hans ögon kan man se att hans ålder inte alls är så ringa som man kan tro.

– Ja, jag är ju inte ung längre, skrockar han, och visar mig in i caféet.

Tor tog över gården efter sin far i början av nittonhundratalet. Sedan dess har värden omkring den förändrats, men på gården verkar tiden stått still. Den enda förändringen är att idag finns det även ett café där man kan ta en ekologisk fika.

I caféet har jag stått många år av mitt liv. Allt här är producerat på gården, berättar Tor samtidigt som han visar mig menyn.

– Ja, äpplena är väl det enda jag inte odlar själv, de kommer från grannfrun, Idun. Du ska smaka de äpplena, det känns som att dricka ur ungdomens källa!

På caféet bakar Tor själv. Han maler mjölet, ägg kommer från hönorna, och av getternas mjölk gör han förstklassig getost. Många har spekulerat i vad det är som gör Tors bakverk så spektakulära, men han vill inte besvara frågan.

– Det är en hemlighet jag håller för mig själv. Men mycket handlar om kärlek, mina getter älskar mig så mycket att de skulle dra mig på en vagn ända upp i skyarna om jag bad dem. Allt blir bättre om man bara älskar.

Vi slår oss ner vid ett av de mysiga borden, i varje andetag andas jag in den friska doften av nybakad äppelpaj.

– Hur kommer det sig att du startade caféet?

– Tja. Jag hade ju redan gården, så jag behövde sälja mina varor någonstans. Jag har alltid älskat mjöl, och så var det ju ofta i skolan när man var liten att man tvingades till saker man inte ville. Då bestämde jag mig för att göra någonting som verkligen var meningsfullt. Och här är jag nu.

– Och din ålder. Hur gör du egentligen för att hålla dig så fräsch?

– Det är tyvärr min lilla hemlighet, svarar Tor mystiskt. Men med en sund livsstil och en diet av äpplen och getost kommer man långt.

Matilda Ingman

LOKE, EN SÅRAD MODER

Loke, 40 växte upp på Utgårdsvägen i Haninge utanför Stockholm. Det är ett mycket lugnt och fint område, förutom då när Tor blir arg och kastar vikter omkring sig i Torvalla, så att man kan tro att åskan går. Loke har ett mycket udda liv. Han föddes på Utgårdsvägen, där de stora överviktiga jättarna bor, men han växte upp tillsammans med Oden som bodde på Odenvägen strax intill. Det slutade sedan med att Loke valde att bo med Oden på Odenvägen. Sedan flyttade de tillsammans till Sleipnervägen, när Loke skulle få barn. Oden hade även en pizzeria i Västerhaninge där Loke brukar få gratis pizza ibland.

– Men konstigt nog hittar jag alltid konstiga hårstrån i min pizza, säger Loke när vi frågar om pizzorna.

– Han har ohyggligt bra humor den där Oden, säger Loke sen. Han vill bara spela mig ett spratt! Konstigt nog så tror jag att håret kommer från Sleipner. Han försöker kanske bara uttrycka sin kärlek till mig.

Sleipner är Loke son och Odens häst. Han jobbar på pizzerian som städare och slickar rent golven.

När vi frågar om Lokes relation till Sleipner så blir han lite blyg men svarar ändå:

– Jo, det är ju en mycket rörande historia. Jag minns så väl dagen då jag träffade den

vackra hingsten. Vi hade en mycket fin stund tillsammans. Senare födde jag en häst med åtta ben och jag döpte honom till Sleipner

- Hur kommer det sig att Oden är ägare till Sleipner och varför jobbar han på pizzerian?

– Jo, Sleipners far Hingsten och jag var tvungen att separera p.g.a. privata skäl angående vår sexuella relation. Han vägrade även betala underhåll till Sleipner, så han kunde inte gå i skolan som alla andra barn. Därför lät jag honom bo tillsammans med Oden och jobba på hans pizzeria så han fick en egen inkomst. Oden är nu som en far för honom.

Jag måste säga att Lokes historia var mycket rörande och han verkar vara en mycket bra moder. Sleipner och Loke har inte så bra relation just nu, trots att de bor i samma hus. Men de hoppas att deras relation kommer bli bra i slut och Jag antar att Sleipner kommer förstå när han blir äldre och får egna små hästar.

Jag blev sedan bjuden på pizza av Oden som smakade mycket bra. Förutom hårbollen som låg i botten av tomatsåsen.

Pernilla Sandgren

Mötet med Freja

Människor har i alla tider varit fascinerade av gudar. Denna reportageserie börjar med ett exklusivt möte med en av de kvinnliga gudarna, Freja.

Det var en mycket varm dag i juni då jag hade bestämt träff med fruktbarhetens och kärlekens gudinna, Freja, mitt i Haninge centrum.

Som de flesta vet så är Freja mycket förtjust i människor och ville därför allra helst träffas mitt ibland dem.

Gudinnan kom (kanske inte så otippat) farandes i sin vagn dragen av hennes katter tillsammans med sin man Od, och de stannade precis framför mig där jag satt på Café Paus.

Freja sa åt Od att lämna oss en stund så vi kunde få ha vår pratstund ifred.

Och då satte jag genast igång med mina frågor:

– *Berätta lite om dig själv Freja.*

– Javisst. Mitt namn, Freja, betyder härskarinnan men jag har också flera smeknamn. Jag kallas ibland för Vanadis, Syr som betyder sugga, Gefn som betyder givaren av fruktbarhet och Här eller Hyr som betyder beskyddaren av linodlingen. Jag är fruktbarhetens och kärlekens gudinna. Jag härskar över död, liv, kärlek, strid, fruktbarhet och svart magi. Jag är också växtlighetens gudinna och känner därför till jordens dolda krafter.

En av mina mörkare sidor är att jag är krigets och kampens gudinna och nära vän med döds gudinnan Hel. Min far heter Njord, och jag är tvillingsyster till guden

Frej. Jag hjälper folket till ett fredligt och rikt liv och det är till mig man offrar om man önskar mycket boskap och många barn.

– *Freja, det stora vackra halsbandet du har runt halsen, var kommer det ifrån? Brisingsmycket är det vackraste smycket i världen och det smiddes av fyra dvärgar. För att få mitt smycke och som tack till dvärgarna, tillbringade jag en natt var hos dem.*

Tor har även burit smycket en gång, det var när han var tvungen att fara till Trym för att få tillbaka sin hammare. Trym hade sagt att han ville ha mig i utbyte mot hammaren, men det tyckte inte gudarna var en bra idé, och Loke gick inte att skicka med tanke på hans slughet och vad som kunde hända ifall han hade hammaren i sin hand. Till slut sa Heimdal att det rätta vore om Tor åkte dit själv och hämtade den, förklädd till mig, och då fick han låna mitt smycke på sin resa.

– *Det har jag läst om. Nu undrar jag, vad är egentligen Sejd?*

– Sejd är något som är mycket vanligt hos vanerna. Det är den nordiska formen av shamanism, ett tillstånd då trollkvinnan/trollkarlen eller medicinkvinnan/medicinmannen kan fråga och utvidga sitt kunnande om forntid, framtid och om okända världar. Det betyder att man reser eller skådar genom världarna. Sejd går till så att sejdaren faller

i trans genom att andra framkallar sejdens skyddsängel för att komma till hjälp. När man väl har kontakt med andevärlden kan man söka svar på frågor om väder, framtiden, skörd och krig. Detta sker genom rena uppenbarelser. Det var jag som lärde Oden, de andra gudarna och människorna att sejda.

– Så, *Freja*. Vad gör du idag?

– Jag jobbar idag på ett äldreboende. Jag känner att jag vill ta hand om människor

som behöver det, och det fanns ett äldreboende här i Haninge som behövde hjälp så jag ställde upp på en gång. Dessutom driver jag en Internetsida för dejting. Jag hjälper folk som känner att dom vill hitta kärleken. Jag var ju själv ute på Internet och hittade kärleken hos Od, och det har ju fram till idag gått bra i alla fall så nu ger jag andra människor samma möjlighet!

Tessie Ullhag

Midgård - Haninges nya festlokal

Vår reporter Celina Ahlback tog sig en tur på Sleipnervägen i Haninge och stötte där på Lillsnorre som började berätta om den nybyggda lokalen.

Detta är en festlokal som vi låtit bygga, säger Lillsnorre.

han låter oss gå in i den ännu inte invigda festlokalen. Vi kommer först till huvudsalen, den största av dom alla.

Detta är Sleipnersalen. Den kan man hyra för privata fester eller föreningsmöten, berättar Lillsnorre, som ansvarar för uthyrningen.

Sleipnersalen tror jag kommer att bli den mest populära lokalen att hyra till fester, eftersom den har både musik - och ett väl utrustat kök. Hyran för denna lokal kommer nog att ligga på 1300-/dygn.

Om man inte har råd med denna kostnad för en privat fest en kväll, har ni något mindre och billigare alternativ?

Lillsnorre tar oss till ett aningen mindre rum som kallas Hugin/Munin, där det finns plats för både dans och mat. På sommaren finns det ännu en lokal som förmodligen kommer att bli den mest populära under denna årstid. Det är Utgården som är av glas.

Festlokalen ägs tillsammans av brf Runstenen, brf Midgård, Balder, Vikingen och Loke. Dessa föreningar tycker att man som medlem ska få hyran av lokalerna billigare

Är det något du varit med och bestämt?

Detta är ingen fråga vi diskuterat klart än, svarar Lillsnorre, men chansen är, som det ser ut nu, väldigt stor att det kommer bli så.

Efter vår rundtur i Midgård vet jag att det är en väldigt fin lokal med den viktigaste utrustningen för en lyckad fest.

Celina Ahlback

Läkarna: ”Han är galen!”

Läkarteamet i Haninge säger att Olof D. E. Nyberg behöver mentalvård. De är överens om att han är väldigt illa däran. Men enligt myndigheterna är han inte tillräckligt sjuk för att få tvångsomhändertag.

”Det är bara dumheter” säger Olof själv.

Länge har läkarna och psykiatrikerna i Haninge försökt få tillstånd att tvångsomhänderta den gamle mannen Olof David Ernst Nyberg, med anledningen att "Han är en fara för både sig själv och andra. Han är galen!".

Han tror sig höra röster som talar om för honom hur långt borta undergången är och han säger sig veta mer än någon annan någonsin kommer att få veta, eftersom han för ett tag sedan skar ut sitt eget öga för att få den kunskapen. Men det är inte tillräckligt för att bevilja dem rätten att omhänderta honom.

”Han är sjuk, inte jag”

Jag träffar Olof D. E. Nyberg på en kulle trots läkarnas råd till mig att undvika honom, där han har utsikt över en stor del av Haninge, däribland sin lägenhet på översta våningen i ett höghus på Odenvägen. Han matar två änder med brödkanter med ett surmulet uttryck över det härjade ansiktet. En ögonlapp täcker hans före detta öga.

– Jag vet att de tror att jag är galen, men det är bara dumheter, säger han utan att ta sin enögda blick ifrån de granna änderna. Jag är inte sjuk, jag är begåvad. En dag kommer de att tacka mig när jag räddar dem från Ragnar Öhk.

Namnet Ragnar Öhk förekommer ganska ofta när Olof samtalar och jag frågar vad han menar, vem är den här Ragnar, och varför det är ett sådant ståhej runt honom?

– Gamle Ragnar för bara problem med sig, inget tycker om honom och ingen kommer någonsin att tycka om honom. Han är iskall och känslolös och han härjar här i Haninge, nu. Det ger förstås polisen blanka fan i. De tror att han är som vem som helst och tar för givet att han är precis som en

– Dessutom, avslutar Olof D. E. Nyberg med den första och enda glimten i ögat, hittills. Vem vill ge julklappar till någon som vet precis allt?

medelstensson. Men de kommer att få ångra det. Det är *han* som är sjuk, inte jag!

Olof kastar ilsket brödkanten åt änderna i dammen och skriker någonting om "mina lojala änder, Mumin och Mugert, det är bara er jag har kvar!"

”Mer bitter än lycklig”

Innan Nyberg pensionerade sig arbetade han bland annat som fiskare på Östersjön i sin jakt på ännu mer kunskap, och därför pratar han grov sjöslang som väldigt få av dagens Haningebor skulle förstå.

Han har alltid varit kunskapsgirig, berättar han. Röster i huvudet säger åt honom att han alltid måste veta mer än vad han redan vet, om allt. Till slut sade de åt honom att skära ut sitt vänstra öga för att få stopp på den onaturliga, tvångsmässiga jakten på vishet och kunskap. Han gjorde som rösterna sade och han vet numera i princip allting som finns att veta.

– Men det gjorde mig bara mer bitter än lycklig, säger han surt och suckar. Det finns ingenting mer att veta och jag har ingenting mer att leva för, och inte är rösterna tysta för det. De bara babblar som en skock kärringar.

Han vill inte bli omhändertagen av psykologer som ändå inte kommer att förstå honom, berättar han med förakt i rösten. Trots att han mår dåligt och önskar att han inte visste någonting alls. Han påstår att han vill vara dum och naiv, och kunna vara glad över meningslösheter och materiella ting, eftersom att han har tappat den förmågan.

– Jag vet att de inte kommer att göra saken bättre, det har Mumin och Mugert berättat. De vet också allt, och det som jag inte vet talar de om för mig, säger han och gör en gest mot de två änderna.

”Inga vänner kvar”

På grund av sin kunskap har han förlorat de flesta vänner som han hade. De vill inte umgås med någon som vet det mesta om dem, eller vad de tänker och tycker. Han säger sig bara ha Ragnar Öhk kvar, men Öhk kommer att dra ner honom och alla andra i fördärvet. Och han säger sig vilja ha så lite att göra med den så kallade "undergången" och Ragnar som möjligt.

Therese Hallberg

”Buset går inte ut mer”

Oden minskar gatuvåldet

Jag står här med Oden som är en stor och stark person som vet mycket om världen. Han berättar för mig att han ser och vet allt, till och med att jag skulle komma. Det var faktiskt så att Oden ringde mig när jag fick uppgiften att intervjua honom och berättade när han kunde träffa mig.

Jag kom till Odenvägen ser jag en stor man som står mitt på vägen som om han äger den, som om den är hans eget rike. Han har endast ett öga.

När jag kommer närmare honom märker jag hans vishet och kunnande om allt t.ex. när vår värld ska gå under eller t.ex. vad du ska göra imorgon. Inget förvånar honom och han vet allt. Den store Oden har en jacka på sig där det står ”Oden vet allt” på ryggen!

Varför står du och vaktar här på kvällarna?

Jo du jag är en kille som dom på Lugna gatan, som dom vid Fryshuset.

Jag frågar om det verkligen händer så mycket här på Odengatan för när jag ser mig omkring verkar det väldigt lugnt och nästan inga personer går eller syns här förutom en tant med en liten kärra släpandes efter sig.

Jo du, det är helt vilt här.

Men händer det verkligen så mycket här för det verkar helt lugnt nu?

Då sträcker Oden på sig och ler och man ser en stolt glimt i ögat och säger:

– Nä för det händer aldrig någonting...

Händer aldrig! Vadå vad menar du?

– Ja men jag är ju Oden...

– Aaa, vad menar du?

- Jo jag menar att jag vet ju allt och jag ser allt.

– Jaha okej men det är väl bra?

- Jo det är det ju, för jag kan säga till dom att inte komma hit, innan dom kommer hit.

– Okej!

Jonathan Hultén

Iduns äppelrecept tar bort rynkorna

Idun är en ung kvinna som bor i Haninge på Idunvägen. Hon arbetar med att hjälpa folk att se yngre och att människor ska få en välvårdad och frisk kropp med hjälp av frukt-behandling. Idun har hemmagjorda "recept" och "steg-för-steg" metoder för att få sina kunder att bli yngre både till kropp och till själ.

Idag är jag hemma hos henne för att se hur hennes verksamhet fungerar och kanske få veta en hemlighet eller två om hur hon får allt att fungera. Det är förmiddag och jag träffar Idun vid busshållsplatsen och vi tar en lite promenad samtidigt som vi pratar in oss lite hos varandra. Hon är en vacker ung kvinna och är väldigt glad. Efter en stunds promenad i den värmande vårsolen kommer vi hem till Idun. Vi pratar lite om hennes verksamhet och förklarar att hon har en åldersgräns på 25 år.

Det är viktigt att man inte utnyttjar den här möjligheten innan man fyller 25 år, det är ungefär som att börja röka innan 18, säger Idun.

Jag frågar lite om hur hennes metoder utförs och så, och hon berättar om att hon endast använder äpplen i hennes kurer. Det är speciella äpplen, får jag veta, men inget mer. Jag får inte veta var de kommer ifrån men jag förstår bara av att se på dem att de är något speciellt med dem.

Jag har fått tillstånd att få stanna och se på när Idun har en kund och jag är mycket nyfiken.

Vid ungefär tvåtiden kommer Iduns kund och vi hälsar på varandra men hon ber om att få vara anonym eftersom behandlingen

Kunderna måste ha fyllt 25 år innan jag behandlar dem, för det är då man förstår

faktiskt är som "plastkirurgi", och man vill ju inte avslöja att man blir behandlad.

Och jag låter henne vara anonym, för det är ju inte hennes namn jag är ute efter utan för att få se resultatet. Kvinnan som är Iduns kund är ung och vacker men man ser ändå att hon börjat åldras. De sätter sig vid köksbordet och Idun tar ett äpple från sin korg och skär upp i skivor på en tallrik. Sedan skjuter hon fram tallriken till sin kund.

Under tiden kunden äter, kan man tydligt se hur hennes hud får en yngre ton och alla tecken på rynkor försvinner.

Med gapande mun tappar jag plötsligt mitt block i golvet och både Idun och hennes kund rycker till och vänder sig mot mig. Jag som står som förstelnad och stammar fram lite försiktigt:

– Hur gick det där till?

Idun bara skrattar och tittar på mig med en blick som säger att det verkligen är magi. Jag som är helt chockad efter vad jag sett, lägger mig en stund i Iduns soffa och tar det lugnt ett tag.

När Iduns kund gått hem igen så sätter vi oss och pratar lite.

- Du kan ju bli världsberömd för det här? Varför gör du det inte till en officiell produkt? Varför sitter du bara här hemma i din lägenhet och behandlar eller vad man nu ska kalla det? frågar jag nyfiket.

– Det handlar inte om att jag vill tjäna pengar, säger hon. Det finns så mycket mer. Den här "produkten" är inte till för att bli stor och berömd, utan för att hjälpa . vad man gör. Första gången man är här, blir det störst skillnad. Man blir av med

minsta lilla ålderstecken och sedan fortsätter man att komma hit när man börjar se minsta lilla tecken igen.

– Men jag slutar alltid behandla kunderna vid 50 års ålder, för då är det inte lika acceptabelt att se ut som 25 år längre. Och som jag sa så vill jag inte göra denna metod berömd
Det blir bäst så, säger hon.

Idun bjuder mig på middag och vi pratar lite om allt möjligt under maten. Men innan jag sedan ska gå hem, bjuder hon mig på en bit av de äpplen hon har kvar. Men till min förvåning är det exakt lika många äpplen kvar som när jag kom, och eftersom Idun har varit i min närhet hela

tiden, har jag sett att hon inte lagt dit ett nytt äpple efter hon gett bort ett till sin kund.

Jag tittar lite på korgen och helt plötsligt ser jag hur det glimmar till lite och där ligger ett helt nytt äpple i korgen. Jag tror inte att jag var riktigt mig själv när jag kom hem den dagen, för jag såg yngre och vackrare ut än vad jag gjort på mycket länge.

Maria Nordahl

Levnadsråd i Havamalstil

Ha alltid skor på dig
Ät fet och/eller sockrig mat
Drick alltid te
Spendera pengar på onödiga saker

Skor som fötter ska smycka
skall sitta på stora som små
Har du fått din häl hålig
hämta då hem nya utan hål

Är du smal som en smäck
och svälter dig smal som en pinne
ska du fet mat förtära för
förfärligt mår du om du inte äter fet mat

Drick varm dryck var dag
Dagsbehovet skall du dränka
Välj din vanilj väldigt väl
Vaniljte är vad varje varelse vill ha

Pengar på pryglar skall spenderas

på paraplyer och parfym du skall slösa
Onödiga och oanständiga ting är bra att ha
Stålar skall spenderas på saker och ting

Ellinor Holm

Mitt Hávamál

Den lycka som lovats av saker som köpts
ligger i lä när kärlekens vingar väljer din väg.

Skammen och sorgen förintar din själ och insikt om bröders besvikelse
börjar ta form när sveket du skapat tar allt och ger sorg.

Att anta andras godhet och alltid ta fröjden för givet
ger trevnad fast fara när famnen den trygga försvinner.

Viljan och vettet vill sällan mot samma mål
akta ansiktet om ambitionen överstiger sanningen i ditt val.

Historien hastar hängivet vidare förbi båd familj och främmande.
Stressen skonar de som varken saknar igår eller inväntar i morgon.

Jenny Forsberg

Överlevnadsråd för middagsgäster

På högtidlig middag bär huvudet högt,
slashasar serveras sällan.
Tala tydligt och lyssna lyhört,
uppför dig fint som få.

Traktera tallriken tadelritt,
så den inte dunsar i golvet.
Rätt bestick ska användas riktigt
om du vill vara vän med värdinnan.

Tugga aldrig med öppen mun,
och tala ej när du tuggar.
Samtala öppet med ditt sällskap,
men se till att språket stämmer.

Tacka taktfullt när tallriken är tom,
visa dig värdig som vän.
Otacksamhet ger olyckligt slut,
så uppvisa underbar uppskattning.

Vett och etikett liknar snårig skog,
Särskilt om man går utan guide.
Men följ dessa råd, fru som man,
Så ser du; din middag går som en dans!

Ella Permér

***Tess Hávamál ***

Therese Hallberg

*

**Du ska vilja vårda dina vänner väl
Varför annars vilja vänskap ha?
Kanske kommer du en kall oktoberkväll,
endast ha en kallnad kniv i ryggen kvar.**

*

**Som bryter mot sagans skrivna regler,
slå dubbelt slag för din sårade heder.
Säg ingenting, bara slå sexfalt tillbaka.
Substitut för svagare slag är ditt svärd.**

*

**Ska du en dag svälja din stolthet,
som oftast synes som sundast.
Kom ihåg att kanske kusten är klar.
Men kanske kommer du att kvävas på kuppen.**

*

**Den dag då Döden utanför din dörr står,
dansa med i den vilda vindens vinande.
Varför visa vemod eller vrede,
då du vet att du ändå ska dö en dyster dag?**

*

Havamal

1

Skall ej störa
för nattens mörker har sjunkit.
Den som stör.
skriker, tjuter.
skall bort från värmen i huset.

2

Den som sitter
Och bara roar sig
hjälper ingen
Den skall straffas med
trögheten.

3

Den som ser men icke hjälper
kan glömma sin egen hjälp.

Jonathan Hultén

Havamal

Riktigt röda rönnbär.
Bör stanna i sina träd.
Ty girighet lönar sig inte.
Den ställer bara till med besvär.

Alltid akta dig för andra
Fienden ljuger gärna.
Litar du på alla andra,
kan du fel väg vandra.

Carin Forslund
Tessie Ullhag

Blodig familjetragedi på Tidön

En helt vanlig söndagskväll bryts friden av den förlorade sonens återkomst. Men familjelyckan blir kortvarig. Två mord begås och sonen drivs till att leva fredlös i skogen. Rykten har florerat ända sedan söndag kväll. Här är sanningen.

Ebbe Skammelson, en tjänare till kungen, kom i söndags hem till sitt föräldrahem på Tidön, driven av en olustig känsla. Väl på gårdsplanen möter han sina systrar som med flackande blickar berättar att deras bror, Peder, ska gifta sig med Ebbes fästmö Lucie.

Jag glömmmer aldrig hans ansiktsuttryck när han fick veta, säger Ebbes syster till pressen.

I vredesmod rusar Ebbe till Lucie för att fråga ut henne. Hon förklarar för honom att han nu ska se henne som sin mor, för hon tänker gifta sig med Peder. Blind av vrede och avund drar Ebbe sitt svärd och sticker ned Lucie. Därefter springer han direkt till Peder och blir också dennes baneman. Det hela blir för mycket för Ebbes pappa, som dör av sorg. Dessa händelser har tagit hårt på de resterande medlemmarna av familjen Skammelson.

Det hela är mycket tragiskt, säger en högt uppsatt invånare på Tidön, som önskar vara anonym.

Efter dessa hemska dåd sägs det att Ebbe Skammelson sprang till skogs, och ingen har hört av honom sedan dess.

”De får skylla sig själva”

Hur kan nu en sådan här fruktansvärd sak hända? Vad driver en annars rättskaffens man till att bli mördare? Kvällsposten har träffat Ebbes syster för att räta ut frågetecknen.

Redan när Ebbe förälskade sig i Lucie anade vi oråd, börjar hon. Den flickan innebar problem, och det minns jag att jag sade till Ebbe, precis innan han gick för att fria till henne. Och fick jag inte rätt kanske? Så fort Ebbe hade rest till kungen började Peder med sina närmanden. Han sade åt Lucie att Ebbe var död, och utan minsta tvekan eller sorg bestämde hon sig för att gifta sig med Peder istället. När Ebbe kom tillbaka blev han förkrossad, och jag förstår honom. Jag försvarar inte vad han gjorde, men jag tycker ändå på något sätt att Peder, måhanvilaifrid, och Lucie får skylla sig själva till viss del.

Vi kan konstatera att det som hänt på Tidön de senaste dagarna kommer att gå till historien som en serie mycket tragiska händelser. Ingen vet om Ebbe Skammelson någonsin kommer att visa sig för allmänheten igen. Kanske blir han tvungen att leva fredlös i hela sitt liv, förutsatt att ingen hittar honom. Vår anonyma källa på Tidön verkar i alla fall inte tro att det är något att hoppas på.

Den skogen är så djup och mörk att ingen, som inte vill bli hittad, kommer hittas i den.

Ella Permér